

Spidsen saavel for Hæren som for Flaaden, men jeg troer, at dette i England er et nødvendigt Onde, som man maa underkaste sig, fordi der stilles den Forbring til en Minister, at han fortrinsviis skal være en politisk fremtrædende Personlighed; derfor er man nødt til at see igjennem Fingre med, at han mangler Fagdygtighed. Det er ogsaa bekjendt nok, at den egentlig Styrende af den militære Administration saare sjældent selv fremtræder som talende ved Forhandlingerne i Parlamentet; det overlader han til sin Directeur eller, som han der kaldes, sin Statssecretair. Søvrigt troer jeg heller ikke, at Administrationen af Krigsvæsenet i England er saaledes, at man i det Hele kan ønske at tage den til Mønster, thi Resultatet af de Krige, det har ført, har ikke været saa heldigt. — Naar man spørger, hvad der vindes ved en saadan Foranstaltning, kan der neppe være Tale om Oeconomi, og de ærebe Forslagsstillere have heller ikke lagt synderligt Vægt derpaa; det er vel temmelig afgjort, at der ikke kan vindes Meget i denne Henseende. Det, man egentlig synes at vente opnaaet ved Foranstaltningen, er en mere eensartet Commando under Krigsforhold; men jeg vil dog ikke bestemt indrømme, at en saadan derved vil opnaaes. Da kan der kun være Tale om en sliq eensartet Commando under combinerede Operationer, hvorved Hær og Flaade skulle virke sammen, men skulle de virke hver for sig, er det vist heldigst, at man har en fagdygtig Mand i Spidsen for hver af dem. Den ærebe Ordfører for Forslagsstillerne (Fenger) har meent, at man ved en saadan Sammensmeltning ikke under de nævnte Forhold vilde udsætte sig for den Uvillie, den Modstand eller den Modstrid mellem de overordnede Commanderende, som ellers let kan være tilstede, idet den Ene vil kunne vægre sig ved at underkaste sig den Andens Commando, men jeg troer, at Historien desværre noksom viser, at man ikke er sikker paa ikke at møde det Samme, selv om man har en absolut overordnet Commando. Skulde det virkelig være nødvendigt for Foretagelsen af saadanne combinerede Operationer at have een Minister for begge Vaaben, maatte dette Argument kunne anvendes paa

enhver Stat i Europa; ingen af de andre Stater, der ogsaa have to Ministre, kunde da foretage saadanne Operationer, og Krimkrigen kunde slet ikke have være ført, som den blev. Der var nemlig under den en bestandig Samvirken mellem Hær og Flaade, og det gif forsaavidt meget godt. Naar der er Tale om saadanne combinerede Operationer, er det dog virkelig naturligt, at den høieste Commando gives til en af de Overcommanderende, og at han faaer en Stabschef af det andet Vaaben til at raade og vejlede sig i Sager, hvortil han ikke har tilstrækkeligt Kjendskab, men noget Saadant er ikke umuligt, fordi man har to Ministre. Har man engang begaaet den Feil ikke at gjøre noget Saadant, skulde man dog snarest troe, at dette maatte have ført til en Erfaring, som man kunde drage sig til Nytte i en senere Krig. — Det er blevet anført her under Debatten, at de høiere Officerer ved de to Vaaben ikke ønskede en saadan Foranstaltning. Herpaa maa man ganske vist ikke lægge formeget Vægt, skjøndt det ikke kan nægtes, at Tilfredshed hos de høiere Embedsmænd i enhver Stat er et Moment, hvorpaa man ikke bør kaste Brag, men jeg troer i alt Fald, at man ikke kan fortænke Marinens Officerer i, at de maaskee med Mistillid see hen til en saadan Ordning. Der kan kun være Tale om en civil eller en militair Minister, men dersom det bliver en militair Mand, er der overveieende Sandsynlighed for, at det vil blive en Mand af Armeen, alene af den Grund, at der i den er flere at vælge imellem, hvorfor man der lettere kan finde den Mand, man kan bruge. En saadan Mand kan ganske vist være i Besiddelse af en overordentlig høi Grad af Retfærdighed og Samvittighedsfuldhed, saaledes at han vil gjøre sig det til Opgave at vise, at han omfatter begge Staterne med ligestor Interesse, men dette vil dog være det sjældneste Tilfælde; i Almindelighed vil Forkjærligheden for den Stand, hvortil Vedkommende hører, drage ham til den ene Side, drage ham til at vise noget mere Interesse for Armeen. Dersom paa den anden Side en civil Mand bliver Minister, vil det ogsaa være naturligt, at den større Administration og det større Vaaben fortrinsviis vil tiltrække sig hans Opmærksomhed, og